

КАЙ

Я завжди любив батьківський дім. Я був єдиним серед друзів, хто був не проти проводити час удома з батьками.

Майклу вдома було нудно, його там усі драгували, а Деймон завжди хотів бути поруч із нами. У Вілла було гарне дитинство, але він потребував пригод. Якщо неприємності не знаходили його, він шукав їх сам.

Я ж хотів бути вдома, і через роки мені все ще було приємно заходити у вхідні двері будинку, у якому я виріс.

— Ах! — загарчав хтось удалині, коли я зайшов усередину.

Я всміхнувся, зачиняючи за собою двері. Упізнав голос Бенкс. Вона була в доджью мого батька й або перемагала, або з тріском програвала.

Вдихнувши, я відчув чистий аромат свіжого повітря й листя, увесь будинок пропахнув травами

й рослинами, які моя мати вирощувала на терасі біля кухні.

Проходячи коридором, я простягнув руку й торкнувся філодендрона й бамбукової пальми.

І хоч зовні будинок практично не відрізнявся від сусідських, зі своїм англійським замиським стилем, та інтер'єр його був зовсім інакшим. Лаконічний, чистий, мінімалістичний дизайн відповідав смаку мого батька. А природні елементи декору, як-от рослини, каміння й сонячне світло, немов дарували єднання з навколишнім світом, що допомагало приємніше проводити в приміщенні довгі зимові місяці.

Попри те що в японському стилі переважали білі та світлі кольори, вплив моєї матері теж прослідковувався. Темна тикова підлога, килими та яскраві елементи повсюди. Завжди складалося враження, що ти потрапляєш у якусь затишну пещеру. Мої батьки вміли знаходити компроміси, і я завжди почувався тут у безпеці.

На честь Ночі вогню в підсвічниках на стінах палахкотіли свічки. До Різдва було ще кілька днів, і хоч мої батьки не надто поспішали потурати новим різдвяним традиціям Тандер-Бею, але знали, що Джетт і Медс їх люблять, тож піддалися.

Я підняв руки й подув теплим подихом на змерзлі пальці, моя обручка здавалася крижаною.

— Бабусю... — почув я хихикання Джетт.

Зазирнувши за ріг, я притулився до одвірка й побачив, як мама відвернулася й засміялася, коли моя дочка кинула в неї щіпку борошна, — її ніс і щоки теж були в ньому.

Я опустив очі й побачив, як стирчали босі ноги моєї доньки, коли вона стояла навколішки на табуреті й місила тісто. Вісім років тому я міг помістити ці крихітні ніжки до рота. Вона росла так швидко, і мені певною мірою хотілося, щоб час зупинився.

Або ж я хотів іще дітей.

Так було доти, доки я не опинився в Деймона вдома, а вже за десять хвилин вибігав через парадні двері з мігренню. Їхня няня випивала навіть удень, і я навіть не збирався вдавати, що не розумію чому.

Я спостерігав, як мої мама й донька працювали пліч-о-пліч, і почувався щасливим, що щасливі вони. Медс прийшов разом із мамою і сестрою, але його поки що ніде не було видно. Мабуть, сховався у винному погребі й читав. У кожному будинку в нього було місце, де він міг сховатися. Куточок у глибині садового лабіринту вдома. Комірчина в Деймона. Галерея в соборі Святого Кілліана. Місце на підвіконні за шторами у Вілла.

Хоч я й турбувався за нього дужче, аніж за Джетт, та я завжди знав, де його знайти. Він ніколи не лякав мене.

— Мені треба в туалет, — оголосила Джетт, зіско-
чивши з табурета.

— Вимий руки, — сказала їй мама.

Джетт побігла до ванної кімнати, витираючи ви-
мазані борошном руки об свій маленький фарту-
шок, і зачинила двері.

Я зайшов на кухню.

— Ти чудова мама, ти ж знаєш?

Мати на мить відволіклась від тіста й подивила-
ся на мене.

— Тобі треба було мати будинок, повний ді-
тей, — сказав я їй.

Вона всміхнулася, і далі місячи тісто, коли я пі-
дійшов до неї ззаду і обійняв за плечі. Я грайливо
притулювся підборіддям до її шиї.

— Мені тебе цілком вистачало, — сказала вона.

— Може, було навіть забагато?

— О так. — Вона насміхалася. — Навіть занадто.

Я засміявся, оцінивши жарт, хоча вона не бре-
хала. Арешт і ув'язнення були для них справжнім
пеклом, і мені було так соромно, що я їх розчарував
і завдав душевного болю. І все ускладнював ще
й той факт, що я був їхньою єдиною дитиною.
Я ненавидів себе за те, що так усе склалося.

Я глянув на маленький срібний кулон, що хо-
вався за маминим фартухом. Свята Феліцата Рим-
ська. Я обійняв її міцніше, і вона зупинилася.

Їй подобалося бути бабусею.

— Вони досі в доджьо? — запитав я, відійшовши
назад.

Я схопив дольку мандарина з маленької мисоч-
ки, яка, ймовірно, стояла там як перекус для Джетт,
і закинув її в рота.

— Уже дві години, — відповіла мама. — Піди по-
дивися, чи вона ще жива.

— Моя дружина може подолати старого.

Я попрямував у коридор, відчуваючи на собі ма-
мин погляд. Зупинився й озирнувся через плече,
хитаючи головою.

— Не звертай уваги. Знаю, що ляпнув дурницю.

Вона розсміялася, і ми обоє знали, що досі не
бачили жодної людини, яка могла б подолати мо-
го батька.

— Ти ж прийдеш сьогодні, так? — запитав я її.

Я побачив, як мама важко зітхнула й зиркнула
на мене з-під прикритих повік.

— Я хочу спокійного вечора, дякую.

— Про що це ти? Він таким і буде.

Її брова вигнулася дугою вгору, і я стримав сміх.
Гаразд, гаразд.

— Можливо, — сказала вона, повертаючись до
свого заняття.

Я похитав головою і з усмішкою повернувся. *Так,
чорт забирай, краще б сьогодні все минуло спокійно.*

Я попрямував коридором, вийшов через розсунві двері й опинився в саду каменів. Мініатюрні дерева, кущі та ставки, вкриті снігом, створювали мирний оазис просто неба посеред будинку. Ми з Бенкс відтворили щось подібне в нашому домі в Меридіан-Сіті, що можна було вважати справжнім подвигом з огляду на те, що вона віддавала перевагу диким чагарникам і садовому лабіринту нашого будинку тут. Мені ж більше подобався стилізований ландшафтний дизайн, серед якого я виріс.

Хмари висіли низько, обіцяючи на вечір снігопад, і я відчував запах морозного повітря. Диявольська ніч була в нас у крові, але Ніч вогню поступово ставала моєю улюбленою. Я любив цю пору року.

Підійшовши до дверей, відсунув панель і одразу ж помітив їх. Вони спарингували в центрі доджю, тож я тихо прослизнув усередину й зачинив за собою фусуму¹.

Святкування в місті вже розпочалося, і ми могли запізнитися, але моє серце стискалося і я не зміг перервати їхнє тренування. Мені подобалося спостерігати за Бенкс із моїм татом. Любив дивитися, як вона проводить час із моїми батьками.

¹ Фусума — ковзаючі двері у формі обкесної з двох боків папером дерев'яної рами, які розділяють на відділи велику васіцу — японську кімнату. (Тут і далі прим. перекл.)

— Ти дивишся на мене, — сказав мій батько, блокуючи її удар ногою.

Вона кинулася на нього. Волосся, що вибилосся з хвоста, спало на очі, а в тата на грудях та шиї виступив піт.

Він відбив її кулак, наступаючи.

— Припини на мене дивитися, — гаркнув він.

Вона відступила, хоча мала б обійти його, щоб виграти час.

— Коли ти дивишся на мене, ти нічого не бачиш, — сказав він їй. — А повинна бачити все.

Бенкс загарчала, замахнувшись кулаком, а потім ще й ногою, але батько зреагував і відбив її удари, навіть не нахмуривши своїх суворих чорних брів. Медс із кожним днем ставав дедалі більше на нього схожим.

Я склав руки на грудях, залишаючись у тіні балки, що простягалася до стелі, і спостерігав, як моя виснажена дружина, важко дихаючи, відсахнулась убік.

Ми тренувалися в «Сенсо» кілька разів на тиждень. Вона була у відмінній формі. Принаймні мала б бути.

Мій батько, одягнений у вільні чорні штани, підійшов до Бенкс. Він так спітнів, що його темне із сивиною волосся прилипло до чола.

Батько підняв мою дружину на ноги й дивився на неї зверху вниз.

— Заплющ очі.